

S hlavou v oblakoch

KAREN WITEMEYER

S hlavou v oblakoch

S hlavou v oblakoch

KAREN WITEMEYER

---

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2010 by Karen Witemeyer

Originally published in English under the title *Head in the Clouds*
by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Preklad © Jana Cvoligová Kysel'ová
Copyright © i527.net, s. r. o., 2026
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-219-7

Mojej mame.
Máme celú kopu spoločných snov.
Dúfam, že keď sa tento splní, budeš sa tešiť so mnou.

A mojej druhej mame Hilde.
Podelila si sa so mnou o svojho syna
a verila si v moje schopnosti,
keď som sa utápala v neistote.
Moju knižnicu máš k dispozícii!

„Človek v srdci zvažuje svoju cestu,
no Hospodin jeho kroky usmerňuje.“

PRÍSLOVIA 16, 9

PROLÓG

CISCO, TEXAS – APRÍL 1883

Dnes večer to príde. Cítila to.

Adelaide Proctorová hľadela na muža oproti sebe a v žalúdku jej poletovalo toľko motýľov, že z jablkového koláča, ktorý jej práve objednal, nedokázala zjesť ani kúsok. Ráno pri raňajkách v penzióne k nej vysielal tajomné úsmevy a pozval ju na večeru, aby sa mohli porozprávať o budúcnosti...

O budúcnosti! Čo iné by mohol chcieť? Henry Belcher ju dnes konečne požiada o ruku.

„Koláč nie je podľa vašich predstáv, drahá?“ Odložil vidličku a zdvihol k nej zrak. Vždy starostlivý, to bol celý on – jej Henry.

„Určite je vynikajúci,“ odpovedala Adelaide. Sklopila oči do lona a pohrávala sa s lemom bieleho obrusu. „Ale spomínali ste mi, že dnes večer chcete so mnou o niečom hovoriť, a obávam sa, že zvedavosť ma pripravila o chuť do jedla.“

„Isteže. Som príšerne bezohľadný.“ Odtisol tanier s nedojedeným koláčom nabok, načiahol sa ponad stôl a nastavil jej

ruku dlaňou nahor. „Nemal som vás počas celej večere držať v napätí.“

So zatajeným dychom zdvihla Adelaide jednu ruku z kolien a zľahka si s ním preplietla prsty. Henry jej palcom prechádzal po chrbte ruky a to intímne gesto ju naplnilo nádejou. Hlbšie emócie v nej síce nevyvolalo, ale čo na tom záležalo? Nie všetky manželstvá sú založené na strhujúcej vášni. Medzi ňou a Henrym bolo čosi, čo malo oveľa väčšiu šancu pretrvať – spoločné záujmy a vzájomná úcta. Adelaide bola presvedčená, že ak ich budú starostlivo pestovať, ich vzťah napokon prerastie do lásky.

„Za posledný rok ste pre mňa začali znamenať naozaj veľa,“ rozhovoril sa Henry tónom, ktorý prekypoval úprimnosťou. „Keď sa každý mesiac opäť vydávam na cestu, neviem sa dočkať, kedy ma vlak privezie do Cisca a znovu vás uvidím. Celý čas stojíte pri mne, objednávate si knihy pre svojich žiakov alebo pre seba. Ani neviem vypovedať, ako ma vaša štedrosť dojíma.“

Keď mu Adelaide pozrela do očí, aj ona pocítila dojatie. „Rada čítam a... podobnú hodnotu sa usilujem vštepiť aj svojim žiakom.“ Jemne Henrymu stisla prsty a dívala sa, ako sa mu pery vlnia vo vrúcnom a mužnom úsmeve. „Vždy venujte zvláštnu pozornosť tomu, aby ste našli knihy presne pre nás. Iní obchodníci sa mi snažia nanútiť iba tie najdrahšie zväzky, ale vy nie. Vám na zákazníkoch záleží. To mi bolo jasné hneď na začiatku.“

„Záleží mi *na vás*, drahá.“

Jej srdce uháňalo ako detský vlčík naberajúci rýchlosť. Pred tým, ako texasko-pacifická železnica priviezla do mesta Henryho, Adelaide už strácala nádej, že si niekedy nájde manžela. So školou podpísala dvojročnú pracovnú zmluvu, podľa ktorej sa v priebehu tohto obdobia nemohla vydať, a hŕstka nápadníkov, ktorí o ňu po jej príchode do Cisca prejavili záujem, stratila

trpezlivosť a oženila sa s niekým iným. Dlhé vyčkávanie sa jej však konečne vyplatí.

Henry natiahol ponad stôl aj druhú ruku a vzal tú jej do dlaní. „Naozaj mi na vás veľmi záleží, Adelaide. Preto som nám nechcel kaziť večeru novinkami, o ktoré sa s vami musím podeliť.“

„Kaziť večeru?“ Telom sa jej začal plaziť nepokoj. „Čo tým myslíte?“

„Dostal som správu z centrály. Povýšili ma z obchodného cestujúceho na oblastného vedúceho.“

Adelaide zaplavila taká prenikavá úľava, že jej takmer spôsobovala bolesť. „Henry,“ pokarhala ho, „hanbite sa. Myslela som si, že mi chcete povedať niečo príšerné. Povýšenie je dôvod na oslavu. Som na vás hrdá.“

Henry ju potľapkal po ruke, no gesto jej nepripadalo upokojujúce, ale skôr súcitné. „Nerozumiete mi, miláčik. Budem natrvalo pracovať vo Fort Worthe. Už nebudem cestovať vlakom po železnici ani navštevovať Cisco.“

Adelaide odchod z Cisca neprekážal. Azda to Henry nevie? S radosťou dá v škole výpoveď a presťahuje sa do Fort Worthu, ak to bude znamenať, že získa vlastného manžela a rodinu. Po takom požehnaní túžila už od smrti svojho otca.

„Keď si predstavím, že vás už neuvídím, trhá mi to srdce.“ Henry sa tváril tak neveselo, že ju vystrašil. Takže jej sobáš neponúkne? Azda si je jej odpoveďou natoľko neistý, že ju o to, aby si vybrala medzi ním a žiakmi, radšej nepožiada?

Áno. To musí byť ono.

Ako by ho mohla povzbudiť bez toho, aby bola príliš trúfalá? Adelaide si zahryzla do pery a predklonila sa na stoličke. „Po všetkých vašich historkách o prekvitajúcom spoločenskom živote vo Fort Worthe – o koncertoch, nóbl hotelových jedálňach a večierkoch bohatých dobytkárskych barónov

– by som povedala, že sa v takom meste usadíte rád.“ Sklopila mihalnice. „Aj *ja* by som také miesto rada nazývala svojím domovom.“

Adelaide vrhla na Henryho pohľad a snažila sa odhadnúť jeho reakciu. Na tvári mal naďalej smutný úsmev a v jeho očiach sa nič nezmenilo. Po roku známosti by mala byť schopná rozlúštiť jeho náladu lepšie, lenže popravde, keby spočítala všetky dni, ktoré naozaj strávila v jeho spoločnosti, vyšlo by jej sotva niekoľko týždňov. Tak to vyzeralo, keď žena nadviazala vzťah s cestujúcim obchodníkom s knihami. Cestovanie po železnici bolo jeho živobytím a Adelaide ho vídala len raz či dva razy mesačne. Za tých pár dní však nadobudla presvedčenie, že jej ho zoslala sama prozreteľnosť.

Henry si sťažka povzdychol, potom odtiahol ruky od jej a oprel sa. „Kiežby som vás mohol vziať so sebou.“

Prečo nemôžeš? Adelaide zložila ruku do lona a zovrela v nej obrúsok. *Opúšťa ma?*

Skôr než ju stihla úplne ovládnuť panika, Henry sa usmial a na tvári sa mu usadil šťastný výraz bez jedinej stopy po obavách či sklamaní. „Ktovie?“ dodal. „Možno nás napokon osud znovu zvedie dohromady.“

Adelaide uvoľnila päst zvierajúcu obrúsok a úspešne si naplnila pľúca vzduchom. Všetko sa dá do poriadku. Veru áno. Henryho čosi brzdí, ale stále mu na nej záleží. Inak by nenažnačoval, že ich čaká spoločná budúcnosť. Možno je to len Pánov spôsob, ako vyskúšať jej odhodlanie.

Ako sa dívala ponad stôl na Henryho, vystrela chrbát a prikývla. Jedného dňa sa znova stretnú. O to sa postará. Bolo jej jedno, aká prekážka mu v ten večer zabránila požiadať ju o ruku. Oni dvaja ju prekonajú. Šťastný koniec, po ktorom toľko túžila, má na dosah ruky. Nedovolí, aby ju oň pripravilo pár kilometrov alebo váhavý citel.

PRVÁ KAPITOLA

O MESIAC NESKÔR...

Na druhej strane koľajníc ju čakalo najväčšie dobrodružstvo jej života. Alebo možno najponižujúcejšia katastrofa, akú kedy spôsobila. Tak či onak, už nebolo cesty späť.

Adelaide Proctorová sa zhlboka, s nádejou nadýchla... a takmer ju pridusil prenikavý zápach kravského trusu, ktorý zavanul od dobytčích ohrád rozkladajúcich sa pozdĺž železnice. Rozkašľala sa a pokrčila nosom, no vykročila vpred. Nezáležalo na tom, že Fort Worth smrdí ako hnoj a že popoludňajšie nebo zatemňujú sivé mraky. Pricestovala tam za svojím snom a vôbec nič ju neodradí.

Adelaide sa predierala morom ľudí, ktorí sa cieľavedome hmýrili na vlakovom nástupišti. Vracajúci sa cestovatelia sa utekali zvítať so svojimi milovanými. Staniční zriadenci vykladali vrecia s poštou a iný náklad. Nahovárači z hotelov lákali novopríchodzích a každý z nich sľuboval lepšie ubytovanie než ten pred ním. Adelaide sa prepletala pomedzi nich a jej nadšenie tlmila neistota.

Závan vetra jej nadvihol slamený klobúk. Adelaide si ho pritisla späť na hlavu a na okamih zastala, aby si napravila klobúkovú ihlicu. Kým ju zatlačala na miesto, lokomotíva za jej chrbtom vypustila oblak pary a jej hlasné syčanie ju tak vyplašilo, že sa konečne rozhýbala. Keďže nemala ani potuchy, kadiaľ sa má vydať, a už v tej chvíli jej chýbala jednoduchosť malomestského života, nechala sa unášať davom.

Prvé bodnutia túžby po domove na seba veru vôbec nenechali čakať. Z Cisca odišla len pred pár hodinami. Keby ju videla teta Louise, poriadne by nad ňou krútila hlavou. Človek by si myslel, že mladá žena, ktorá strávila štyri roky v Bostone, kde sa vzdelávala a cibčila si dobré spôsoby, sa bude v meste veľkom ako Fort Worth cítiť ako doma. Adelaide však bola v srdci stále dievčaťom z vidieka a spoločenská výchova ani štúdium na tom, na nekonečné zdesenie tety Louise, nemohli nič zmeniť.

„Prepáčte, madam.“ Do cesty jej vošiel približne pätnásťročný chlapec s vozíkom naloženým kuframi a koženými taškami. Adelaide sa uhla, aby mohol prejsť, a on jej vďačne kývol, ale nezastal a zanedlho zmizol v dave.

V duchu naďalej videla jeho mladú tvár, ktorá jej pripomenula bývalých žiakov – chlapcov s čítankami na laviciach a jaštericami vo vreckách. Adelaide potlačila clivý povzdych, čo sa jej dral hore krkom, a s prekvapením si uvedomila, že chutí až podozrivo ako ľútosť.

Potom vystrela chrbát a natiahla krok. Ľútosť? Teraz nie je čas na pochybnosti, ale na to, aby si splnila svoje sny. Henry sa nachádzal niekde v meste a ona ho plánovala nájsť. K učeniu sa raz vráti – ak už nie v škole, tak aspoň pri svojich deťoch. Svojich a Henryho. Srdce jej pri tej predstave zľahka poskočilo. Dnešný deň je začiatkom jej rozprávky. Prvou stránkou príbehu, ktorý jej sľubuje šťastný koniec.

„Máte už nocľah, slečna?“ S úsmevom obchodníka k nej podišiel muž v zelenej uniforme. „Do hotela Clark House je to zo stanice najbližšie,“ pokračoval v nacvičenom príhovore. „Nachádza sa len pár krokov od Hlavnej ulice. Zaručená čistota v izbách. Znameníatá reštaurácia. Slušné ubytovanie pre mladú ženu ako vy. Dokonca vám aj odveziem batožinu.“

Clark House. Názov hotela jej pripadal známy. Adelaide nadvihla bradu, aby si mohla zriadenca dobre obzrieť. Otec ju naučil, že muža najlepšie odhadne, keď mu pozrie rovno do očí. Bohužiaľ, máloktoľ chlap bol natoľko nízky, aby bola pre ňu táto úloha taká jednoduchá, ako znela, preto sa musela uspokojiť s pohľadom z uhla. Mužovi sa na čiapke vynímali slová *Clark House*, vyryté na mosadznom ovále hneď nad strieškou. Nezдалo sa, že by to bol podvodník.

„Nachádza sa v blízkosti vášho hotela stajňa?“

Skôr než jej stihol odpovedať, pri lakti sa jej zjavil muž v modrom. „Dobré popoludnie, slečna. Ak potrebujete stajňu, Dayov hotel bude pre vás ideálny. Vozová stanica je hneď za rohom a Turnerova stajňa na druhej strane ulice. Dáma ako vy má u nás množstvo možností, ako sa prepravovať po meste.“

„Ďakujem, ale ja...“

„Turnerova stajňa je v skutočnosti bližšie k hotelu Clark House, slečna,“ naliehal muž v zelenom a pritom na votrelca vrhol zachmúrený pohľad. „Rád vám ukážem...“

„Pche. Neverte týmto dvom ani slovo, madam.“

Prepánakráľa. Teraz sa jej pozornosti dožadoval už aj chlap v červenom. Adelaide sa otáčala od jedného k druhému. Prípomínali jej holuby v parku – dobali jeden do druhého v nádeji, že si získajú jej omrvinku. A čím dlhšie svoje rozhodnutie odkladala, tým boli hladnejší a čoraz viac sa k nej približovali. Adelaide o krok ustúpila.

„Potrebujete izbu v Claytone,“ vyhlásil muž v červenom. „Ceny máme oveľa nižšie než títo podvodníci. A jedlo je takisto výborné.“

V snahe získať si ju pre svoj hotel do seba všetci traja strkali a ich slová sa zlievali. Adelaide behala zrakom tam a späť. Dýchala čoraz plytšie a trochu prirýchlo, v dôsledku čoho sa jej zakrútila hlava. Vtom jeden z mužov prekričal ostatných a získal si jej pozornosť.

„Uisťujem vás, že reštaurácia v hoteli Clark House ponúka najlepšiu stravu v meste. Navštevuje ju celá mestská elita.“

V tej chvíli si uvedomila, kde názov hotela počula – spomínal ho Henry. Keď mu jedlo v penzióne v Ciscu nebolo po chuti, ospevoval jej vyberané pokrmy, ktoré ochutnal vo Fort Worthe, pričom jeho obľúbeným bol hovädzí stejk v Clark House – taký jemný, že sa človeku rozplynul na jazyku, skôr než ho stihol pohryzť.

Adelaide sa rozhodla. Ak Henry chodieval do reštaurácie v hoteli Clark House, ubytuje sa presne tam. Ktovie, personál možno dokonca bude poznať jeho adresu.

„Ubytujem sa v hoteli Clark House, páni.“

Muž v zelenom sa uškrnul na svojich konkurentov, potom si stiahol vestu na pás, nasadil vážny výraz a obrátil pozornosť späť k Adelaide. Majestátne jej kývol hlavou. „Výborne. Všetko vybavím.“

Ostatní chlapi si šomrali popod nos, ale uznali mu víťazstvo a znovu sa stratili v dave, aby si ulovili nejakého iného nič netušiaceho cestujúceho. Keď holuby odleteli, Adelaide sa hneď cítila lepšie. Otvorila guľôčkové zapínanie kabelky a vyhrabala z nej dva lístky od batožiny. Potom ich spolu s niekoľkými mincami podala zriadencovi hotela Clark House. „Ak budete taký láskavý a vyzdvihnete mi kufre, zájdem si po svoju kobyľu.“

„Pravdaže, slečna.“ Strčil si mince do vrecka a vytiahol malý poznámkový blok. „Ako sa voláte, prosím?“

„Adelaide Proctorová.“

Jeho ceruzka poletovala po papieri. „Dozriem, aby vám prichystali izbu a aby vás na recepcii čakal kľúč.“ Obrátil stránku a škriabal ďalej. „Ak tento lístok odnesiete do Turnerovej stajne, dajú vám zľavu na ustajnenie.“ Vytrhol list papiera a podal jej ho. „Stačí zájsť o jednu ulicu za náš hotel. Stajňu nájdete napravo.“

„Ďakujem.“

Muž zamieril k batožinovému vozňu a nechal Adelaide, aby sama našla cestu do priestoru určeného na nakladanie a vykladanie zvierat. Keď teraz dav zredol, mala lepší výhľad na jednotlivé vagóny. Pozrela sa, kadiaľ sa dostane k zadnej časti vlaku, a potom vykročila po drevenom nástupišti smerom k zamestnancovi železnice, ktorý vyvádzal kone z veteráného krytého vozňa. Vzápätí spoznala lesklý čierny chvost a zadok svojej kobyly Sáby, ktorá práve nervózne cúvala po rampe. Majiteľ stajne v Ciscu ju nabádal, aby mu Sábu pred odchodom z mesta predala, ale Adelaide by niečo také nezniesla. Otec jej kobyľku daroval v lete, keď dovŕšila šestnásť rokov, a v tom istom roku zomrel. Sába bola jej spojením s jediným rodičom, ktorého poznala, a ona by ho nikdy nedokázala pretrhnúť.

Keď sa dostala na okraj nástupišta, o kúsok si nadvihla lem horčicových cestovných šiat, aby mohla bezpečne zísť po schodíkoch na udupanú hlinu okolo koľajníc. Pracovník Sábu odviezol k žľabu a Adelaide ju pred presunom do stajne nechala dosýta sa napiť.

V snahe ospravedlniť sa jej za to, že ju na posledných pár hodín zavrela do smradľavého dobytčieho vozňa, si od paholka požičala kefu a poriadne Sábu vykefovala.

„Čo povieš, moja? Je toto dobré miesto na nový začiatok?“ Ako jej Adelaide dlhými ťahmi prechádzala po ebenovej srsti, dvíhali sa z nej oblaky prachu.

„Viem, že Henry nie je romantický hrdina, ktorý by ma očaril na prvý pohľad, ako som vždy dúfala, ale postará sa o mňa.“

Sába nevzrušene odfrkla.

„Och, prestaň.“ Adelaide si k Sábe pritiahla drevený stolček a postavila sa naň, aby jej dočiahla na hrivu.

Henry síce nebol vášnivý ako pán Rochester z románu Charlotte Brontëovej ani taký galantný ako pán Darcy od Jane Austenovej, no mal tiež svoje čaro.

Aj tak už bol najvyšší čas, aby sa svojich dievčenských fantázií vzdala. Celé roky čakala na chvíľu, keď spomedzi ošuchaných stránok kníh, ktoré čítala pri svetle lampáša, vyjde ktorýsi hrdina a získa si jej srdce. Lenže on sa nikdy neobjavil. Vždy si zrejme našiel kohosi krajšieho či poslušnejšieho, alebo niekoho s lepším rodokmeňom. Nuž, Adelaide už mala vyčkávania a nevšímavosti plné zuby. Svoj osud vezme do vlastných rúk. Možno nenašla pána Hrdinského, ale pán Prijateľný jej postačí.

Keď sa Adelaide ubytovala v hoteli Clark House a spláchla zo seba prach z cesty, prezliekla sa do bielo-citrónových kockovaných šiat, ktoré jej svojou veselou farbou zlepšili náladu, a zišla do jedálne na večeru.

Pri jej príchode nebol voľný ani jeden stôl, preto sa usadila v susednom salóne. Na kraji červenej plyšovej pohovky uprostred miestnosti sedelo mladé dievča a pôvabne sa červenalo, zatiaľ čo jej nápadník sa snažil získať si jej priazeň nešikovnými komplimentmi. Kultivovanejší pár stojaci vo vzdialenom kúte bol pohrúžený do rozhovoru a podľa všetkého práve rozoberal prednosti krajinky, ktorá dominovala stene vedľa nich. Adelaide si nemohla nevšimnúť, že žena sa rukou v rukavičke

pevne drží džentlmena pod pazuchou a on sa na ňu usmieva s uvoľnenou dôvernosťou.

V jej vnútri vzplanula závišť. Odvrátila sa, zasunula členky pod kreslo a zadívala sa na dvere. Nič nie je také trápne ako situácia, keď sa nezadaná žena ocitne sama v miestnosti plnej dvojíc.

Na stolíku vedľa jej lakťa ležali odložené noviny a ona ich schmatla v nádeji, že ju rozptýlia. Očami behala po stránke tam a späť, ale slová jej do mysle neprenikali. *Nuž čo*. Ak sa bude tváriť, že číta, poslúži jej to rovnako dobre. Bude sa skrývať za novinami, až kým jej nepripravia stôl alebo kým milenci neodídu – podľa toho, ktorá z týchto dvoch možností nastane skôr.

Jej kreslo bolo natočené tak, že mala cez dvere salóna výhľad na vchod do jedálne. Stačilo len kúsok obrátiť hlavu nabok. A pekných pár centimetrov sa zakloniť. A zaprieť chodidlo za nohu kresla, aby nestratila rovnováhu, keď balansovala na kraji sedadla.

Hlavný čašník pozrel jej smerom len zriedka, ale Adelaide plánovala byť na tú možnosť pripravená s tým najžalostnejším a najprosebným výrazom šteniatka. Najviac zo všetkého túžila odkradnúť sa do svojej izby, lenže sendvič so šunkou, ktorý si zbalila na cestu vlakom, jej zo žalúdka už dávno zmizol. Keby sa jej čo najskôr podarilo zohnať stôl, mohla by rýchlo niečo zhltnúť a uniknúť. Koniec-koncov, čím skôr sa tento deň skončí, tým skôr sa bude môcť pustiť do pátrania po Henrym. A potom bude mať *ona* položenú ruku na ramene džentlmena, *ona* sa bude topiť v záplave zbožňujúcich pohľadov. Veru hej. Len čo nájde Henryho, všetko bude lepšie.

„Želám vám príjemný večer, pán Belcher,“ zaspieval hlavný čašník pri vstupe do reštaurácie. „Dúfam, že vám dnes chutilo.“

Pán Belcher? Adelaide sa rozbúšilo srdce. *Henry?* Prudko zložila noviny na kolená, no ich šuchot úplne prehlušil mužovu

odpoveď. Adelaide sa nachýlila nabok a natáhovala krk, aby mu videla do tváre, ale výhľad jej zaclonili ďalší dvaja hostia. V duchu nabádala ženu a chlapca, aby sa uhli, a ešte viac sa navážila na jednu stranu, lebo muža si stoj čo stoj potrebovala obzrieť. Mal správnu výšku a jeho napomádované vlasy sa leskli presne ako Henryho...

Ako sa z kresla vykláňala čoraz viac, jeho dubová noha jej tlačila na chodidlo. Keby sa len otočil...

Buch.

Adelaide neohrabane pristála na podlahe. S planúcou tvárou sa čo najrýchlejšie pozbierala a snažila sa ignorovať, ako ostatní v miestnosti lapajú po dychu a uškrňajú sa.

„Prepána. Ste v poriadku, zlatko?“

Žena z jedálne nechala chlapca v hale a prišla jej na pomoc. Adelaide jej mávnutím naznačila, že sa jej nič nestalo, a pokrčené noviny jej pritom zašuchotali v dlani.

„Áno, som, nebojte sa. Ďakujem vám.“

„Ak ste si istá...“

Adelaide začala prikyvovať, ale záhadný muž sa práve v tej chvíli otočil a ona zamrzla s hlavou zaklonenou v čudnom uhle.

Pri pohľade na známe črty sa jej vnútram rozliala radosť. „Henry! Naozaj ste to vy.“ V meste ho našla hneď v prvý deň. Boh ho priviedol rovno k nej. Úžasné!

Vykročila smerom k nemu, ale keď mu z tváre zmizla všetka farba, jej kroky spomalili. Očakávala skôr radostný rumenec než mŕtvotnú bledosť. Asi ho šokovalo, že ju vidí mimo prostredia, v ktorom sa stretávali zvyčajne.

„Slečna Proctorová, rád vás znovu vidím. Prišli ste sem na dovolenku?“

Jeho hlas znel zvláštne – vcelku piskľavo a napäto – a na čele sa mu perlili kropaje potu. Adelaide sa snažila pochopiť jeho reakciu. Vždy býval sebedomý a vyrovnaný. Naozaj ho tak

príšerne vyviedla z miery? Skôr než stihla vymyslieť, ako by sa ho mohla slušne spýtať, čo sa to s ním, prepánakráľa, deje, láskavá žena, ktorá jej pribehla na pomoc, ju obišla a zastala vedľa Henryho.

„Ty túto mladú dámu poznáš, zlatko?“

Vari každému hovorí *zlatko*?

Henry si z vrecka na saku vybral vreckovku a poutieral si čelo. „Áno. Slečna Proctorová vyučuje v škole v Ciscu, ktoré je jednou zo zastávok na mojej starej trase. Patrila k mojim najlepším zákazníkom. Ak si dobre pamätám, obľubuje romány.“

Vytisol zo seba krátky a silený smiech, po ktorom sa Adelaide ani náhodou necítila lepšie. Práve naopak – v žalúdku sa jej usadila nevoľnosť.

„Ahá.“ Žena sa na ňu usmiala so zdržanlivou srdečnosťou. Načiahla sa, vzala za ruku chlapca pozorujúceho dospelých s vytreštenými očami a pritiahla si ho k boku. Potom druhou rukou chytila pod pazuchu Henryho. Presne ako tá elegantná dáma v salóne.

Adelaide sa na hrud' zniesla neviditeľná váha, až napokon sotva vládala dýchať. *Nie. Prosím, Bože. To nemôže byť pravda.*

„Rada vás spoznávam, slečna Proctorová.“ Žena zľahka zatála prsty a silnejšie zovrela Henryho rameno. „Som Caroline Belcherová. Henryho manželka.“

DRUHÁ KAPITOLA

Biblia učí, že pravda človeka oslobodí, ale Adelaide sa ešte nikdy necítila viac v pasci. Žiadalo sa jej streliť Henrymu zaucho a oplúť mu topánku. Chcela zaútočiť na ženu zavesenú do muža, ktorý mal patriť jej. Túžila plakať nad svojimi zmarenými snami. Nič z toho však neurobila. Žena sa k nej predsa správala láskavo a chlapec s rozšírenými očami si nezaslúžil prísť o ilúzie. Jedna katastrofa tomuto stretnutiu bohato stačila.

Adelaide prehltna žľč, čo ju páčila v krku, a rozťahla pery do tvaru, ktorý – aspoň dúfala – pripomínal úsmev. „Je mi ctou, pani Belcherová.“

Žena jej odpovedala úklonom hlavy. „Budete v meste dlho?“

„Nie. Všetko som vybavila skôr, než som očakávala. Zakrátko odchádzam.“

Najradšej by odišla hneď – osedlala by Sábu a ozlomkrky odcválala kamsi ďaleko. Slušnosť si však vyžadovala, aby zostala na mieste a tvárila sa, akoby v jej vnútri nevybuchovala sopka emócií.

„Naozaj už musíme ísť, Caroline. Veď vieš, koľko papiero-vačiek ma doma čaká.“ Keď Henry potiahol rodinu k dverám,

pôvodca jej problémov sa stal jej vysloboditeľom. Nepochybne sa snažil chrániť skôr seba ako ju, ale ona sa z ich odchodu tešila tak veľmi, že ju jeho motívy nezaujímali.

„Pekný večer, slečna Proctorová,“ zažlelal jej, no do očí jej nepozrel.

„Pekný... život, pán Belcher.“

Len čo rodina vyšla na ulicu, Adelaide si nadvihla sukňu a rozbehla sa ku schodom. Nezáležalo jej na prázdnom žalúdku, zvedavých hotelových hostoch ani na skutočnosti, že v ruke stále stíska dokrkvané noviny. Jediné, čo ju zaujímalo, bolo dostať sa čím skôr preč.

Keď sa za ňou zavreli dvere jej izby, hodila sa na posteľ a rozvzlykala sa. Utrápené stony tlmila bielym páperovým vankúšom, ktorý jej chyžná tak prekrásne našuchorila, a plakala, až kým z neho nezostala len premočená kôpka. Keď jej došli slzy, zmocnil sa jej hnev. Najprv sa napajedila na vankúš za to, že je taký mokrý a studený, a vrhla ho na druhú stranu miestnosti. Potom svoju zlosť obrátila k nič netušiacemu matracu a tlkla doňho päsťami.

Ako mohol takto zneužiť jej dôveru? Zámerne ju viedol k presvedčeniu, že je slobodný. Sviniar jeden! Vzdala sa kvôli nemu všetkého. Práce. Priateľov. Sebaúcty. Ten ničomník mal určite ženskú na každej zastávke vlaku medzi Longview a Abilene. Ženy, ktoré ho mali zabávať počas dlhých a namáhavých služobných ciest. Vdovy. Staré dievky. Osamelé ženy, ktoré rýchlo podľahli jeho šarmu. Ženy, ktoré sa ľahko nechali zvieŕť z cesty. Ženy... ako ona.

Z hrude sa jej vydral žalostný ston. Ako mohla byť taká hlúpa? Keď nikdy nehovoril o žiadnych podrobnostiach ich budúcnosti a dával jej len neurčité sľuby, ktoré sľubmi vlastne ani neboli, mala tušieť, že niečo nie je v poriadku. Teraz tu leží, tečie jej z nosa, oči má opuchnuté a ruky boľavé od mlátenia

do hotelového matraca, a to všetko pre muža, ktorého v skutočnosti vôbec nemilovala. Ak mala byť úprimná, neplakala za *Henrym*. Plakala za snami, ktoré predstavoval. Za romantikou. Za rodinou. Za plecóm, o ktoré by sa mohla oprieť, za vrúcny, mužným úsmevom, ktorý by patril len jej. Nechala sa obalamutiť jeho klamlivými sľubmi a verila, že má liek na jej ubolené srdce. Ukázalo sa však, že je to len obyčajná cukrová voda – sprvoti sladká, no v konečnom dôsledku bezcenná.

Celá vyštavená sa zviezla vedľa postele ako bezvládna kôpka sebaľútnosti. Zložila si hlavu na dokrčenú prikrývku, ktorá nakrivo visela cez okraj matraca, a obrátila svoje výčitky ešte jedným, posledným smerom.

„Prečo si to dopustil, Pane?“ Zachrípnutý a slabý hlas sa jej pri tej otázke zachvel. „Dovolil si podvodníkovi, aby poľoval na jedno z tvojich detí. Prečo si ma pred ním neochránil a nechal si ma tápať osamote?“

Zranená nespravodlivosťou celej situácie ešte raz tresla po matraci a potom namierila prst na strop. „Modlila som sa za to, Bože. Vieš, že áno. Celé týždne som ťa prosila, aby si mi vyjavil, čo mám s *Henrym* robiť. Žiadala som ťa o múdrosť. Zobrala som o radu. A dostalo sa mi len ticho. Ako mi to má pomôcť?“

Žiadna odpoveď sa však nerozlahla pomedzi trámy a nezvala sa ani len v *Adelaidinom* srdci. Boh sa s ňou v tej chvíli zrejme nerozprával a ona netušila prečo. Keď naňho kričala, pravdepodobne to nepomáhalo, no *Dávid* vo svojich žalmoch vykrikoval často, takže v časoch mimoriadneho utrpenia to asi bolo prípustné. Takáto tiráda jej ale aj tak pripadala trochu neúčtivá.

Kútikom oka pozrela nahor, zamrmlala rýchle ospravedlnenie, potom sa otočila a chrbtom sa oprela o rám postele. Sťažka vydýchla, pritiahla si kolená k hrudi a tuho si ich objala. Keď sa zvinula do kľbka, hlava jej klesla dopredu. *Prečo ma Boh opustil?*

Vedela, že svojim nasledovníkom nikdy nesľuboval úplne bezproblémový život, ale na druhej strane sa zaviazal, že tu vždy bude pre nich. Tak prečo nie je? Prečo mlčí?

Adelaide bola na ďalšie úvahy o Božích zámeroch príliš unavená, preto ovinula prsty okolo stĺpika postele a vytiahla sa na nohy. Odkrivila k svojmu kufru a vybrala z neho čistú bavlnenú nočnú košeľu, ktorú si pritisla na hrud' a podišla s ňou k oknu s výhľadom na ulicu.

Od jej príchodu sa badateľne vyjasnilo, ale jeden veľký mrak, biely so sivou obrubou, stále otáľal. Visel priamo nad saloomom na druhej strane cesty a pripomínal jej príbeh z Biblie, ktorý učievala svojich žiakov. V Biblii sa, pravdaže, Boží oblak nevznášal nad saloomom, ale nad svätostánkom, no aj tak to bol symbol jeho vôle. Srdce jej zľahka poskočilo. Žeby sa jej Boh snažil povedať, že je *naozaj* pri nej?

Adelaide civela na oblak a čakala na... na niečo ďalšie. Na nejakú správu, ktorá by jej objasnila, čo má robiť ďalej. Oblak tam však len visel, akoby ho držala neviditeľná niť. Nejasný, neurčitý a úplne neužitočný. Adelaide si povzdychla a odvrátila sa od okna. Nočnú košeľu hodila na posteľ, klesla do čalúneného kresla v kúte a zastrčila si nohy pod seba, ako to robievala v detstve v otcovej pracovni.

Kiežby sa mohla vrátiť do Cisca a tváriť sa, akoby sa nič z toho nikdy nestalo. To však nebolo možné. Školská rada už za ňu prijala náhradu a ona by sa nemala ako uživiť. A navyše, to poníženie by bolo neznesiteľné. Mestom by sa rozšírili klebety o tom, ako hanebne lovila chlapa, a zničili by jej dobrú povest'. Nie. Vrátiť sa nemôže.

Adelaide otvorila oči a zadívala sa rovno pred seba, sústredená iba na nepopísaný list, ktorým bola teraz jej budúcnosť. V snahe nepanikáriť sa zhlboka nadýchla a vydolovala zo seba logiku, čo jej vždy vynikajúco poslúžila pri zvládaní problémov

v triede. Iste, vyriešenie záhady, kam každý deň po prestávke zmizla škatuľka s obedom Beth Hansenovej, nebolo na rovnakej úrovni ako jej súčasná dilema, ale podobný myšlienkový postup jej možno pomôže aspoň trochu sa zorientovať.

Tak dobre. Vedela, kam nepôjde – späť do Cisca. Tým sa jej možnosti zužovali iba na pár tisíc ďalších miest. Ako si má teda nejaké vybrať?

Obzrela sa k oknu. Vonku sa stále vznášal oblak. Prečo má pocit, že je tam kvôli nej? Srdce jej opäť poskočilo, tentoraz dôraznejšie. Boh už v minulosti svojich ľudí pomocou mraku usmerňoval. Možno to teraz robí znova.

Ale oblak? Adelaide si odfúkla a založila si ruky na hrudi. Existuje vôbec ešte nejasnejší symbol? Ohnivé znamenie na nočnej oblohe by bolo oveľa lepšie. Vtedy by o odkaze nepochybovala. Bol by zreteľný. Potvrdzujúci. Jednoznačný.

Oblaky všetko zatienovali. Zakrývali slnko a vyvolávali pochmúrnú atmosféru. Keby sa jej nejaký dostal do cesty, nevidela by viac ako pol metra pred seba.

„Žijeme totiž z viery, nie z toho, čo vidíme.“

Verš jej z ničoho nič zišiel na um a zastavil jej vnútornú tíradu. Možno sa s ňou predsa len rozpráva Boh. Aj keď nie spôsobom, aký očakávala.

Čím dlhšie uvažovala o Mojžišovi a Izraelitoch putujúcich púšťou, tým lepšie si vybavovala úlohu oblaku. Nielenže ich viedol, ale nachádzal sa v ňom samotný Boh. Prostredníctvom neho sa rozprával s Mojžišom a naplnil svätostánok svojou slávou. Ľud sa vždy vydal na nové miesto až potom, ako sa oblak vzdialil od svätostánku. Čakal naň a bez neho sa ani nepohol.

Adelaide sa zamrvila v kresle, lebo ju zaplavil nový pocit istoty a zdobené čalúnenie jej už vôbec nepripadalo pohodlné. Keď prišla do Fort Worthu, pohla sa bez oblaku. Zopála ruky a sklonila hlavu.

„Bože, odpusť mi moju netrpezlivosť. Videla som to, po čom som podľa svojich domnienok túžila, a keď si mi to nedal, vzala som veci do vlastných rúk. Nebola som spokojná a nedôverovala som ti dosť na to, aby som počkala.“

Roztrasene sa nadýchla. „Vážne som to domrvila, nemyslíš? Teraz ťa potrebujem viac než kedykoľvek predtým. Ukáž mi, kam mám ísť a čo mám robiť. A prosím ťa, daj mi vieru, aby som ťa nasledovala, aj keď nevidím, kam cesta predo mnou vedie. V mene Ježiša, amen.“

Adelaide už bola pokojnejšia, no akási otupená a pri príprave na spánok sa nechala viesť zvykom. Trocha vody z džbána na bielizníku jej upokojilo tvár a chladná bavlna nočnej košele jej vzpružila telo. Potom vzala vankúš ležiaci na úbohej kôpke vedľa písacieho stola a čo najlepšie ho ponatriasala. Napokon na zdrevenených nohách pomaly prešla k posteli, položila vankúš mokrou stranou nadol a vyliezla na matrac. V polosede sa načiahla za prikrývkou, ale keď si ju pritiahla, ozval sa akýsi šuchot.

Nadvihla ju a zachránila spod nej pokrkvane noviny, ktoré si uchmatla z hotelového salónu. Rozložila si ich na kolenách a dlaňou uhladila záhyby. Úbožiatka sa ocitli v nesprávnom čase na nesprávnom mieste a hľa, ako trpeli. Keď vzala do úvahy, že už zlikvidovala noviny, matrac a vankúš, zoznam jej obetí sa začínal predlžovať.

Keď vyrovnávala vnútorné listy, do oka jej padol inzerát.

Hľadá sa

gouvernantka pre dcéru majiteľa ranča.

Vyžadujú sa skúsenosti a referencie.

Prihláste sa osobne u advokáta Jamesa Bevina

na rohu ulíc South Houston Street a West 13th Street.

V žalúdku jej zavibrovalo nadšenie a po ramenách jej prebehli zimomriavky. Jej oblak sa dal do pohybu.

V nasledujúce ráno Adelaide len v korzete a spodných nohaviaciach nervózne pobehovala po izbe a všetky šaty, ktoré vlastnila, mala rozložené po nábytku, aby si ich mohla poobzerať. Troje ležali na posteli, dvoje boli prehodené cez kreslo a jedny viseli zo zrkadla na bielizníku. Ako je možné, že významné rozhodnutia, ako napríklad rozhodnutie odísť z miesta učiteľky a naháňať akéhosi chlapa, dokáže urobiť v jedinej sekunde, ale keď si má zvoliť niečo na oblečenie, nevie sa rozhodnúť ani za nič? Z hrdla sa jej vydralo frustrované zavrčanie. *Toto je šíalenstvo. Skrátka si len musím niečo vybrať a budem to mať za sebou.*

Horčicové cestovné šaty mala po jazde vlakom stále pokrčené a fľakaté a citrónovo-biele kockované z predchádzajúceho večera na tom po traume, akej ich vystavila, neboli práve najlepšie, takže oboje mohla vylúčiť. Jej maslový jazdecký úbor sa na danú príležitosť takisto nehodil, čo znamenalo, že jej ostali šafranové kalikové, bledozlaté vlnené alebo jasnožlté mušelínové. Keďže teraz jar pomaly prechádzala do leta, vlnené pravdepodobne budú príliš teplé. Kvietkovanú potlač na kalikových šatách zbožňovala, ale jednofarebný mušelín by mohol pôsobiť profesionálnejšie. Ešte chvíľu váhala a potom si vzala tie mušelínové.

O pol hodiny neskôr sa s potrebnými dokumentmi v taške a pokynmi hotelového zriadenca v čerstvej pamäti vybrala hľadať pána Bevina.

Jeho budova zvonku pôsobila pomerne jednotvárne a nevýrazne, ale keď prešla cez dvere, telom jej preniklo príjemné teplo. Kancelária bola zariadená v mužských tónoch a vo vzduchu

sa vznášala vôňa fajkového tabaku. Vínovočervené kožené kreslá tvoriace kútik na sedenie boli rozostavené pod maľbou, ktorá znázorňovala lov na líšky. Adelaide podišla bližšie, aby si ju lepšie obzrela, a pery jej zvlnil úsmev. Pri pohľade na ňu priam počula štekot loveckých psov.

„Môžem vám pomôcť?“

Adelaide nadskočila a obraz pritom vychýlila zo zvislej polohy. V snahe rýchlo umelecké dielo vyrovnat' postrčila rám späť na miesto a potom sa zvrtila. Cez okružle okuliare si ju premeriaval horlivý mladý muž usadený za vylešteným mahagónovým stolom.

Odkiaľala si. „Prišla som za pánom Bevinom.“

„Máte dohodnutú schôdzku?“ Povýšenecky nadvihol obočie, čím jej pripomenul arogantných mladíkov, s ktorými sa stretávala v Bostone.

Adelaide vystrela chrbát a zadívala sa nabok, akoby jej asistent nestál za povšimnutie. „Informujte, prosím, pána Bevina, že na jeho pozvanie prišla slečna Adelaide Proctorová. Keď ma žiadal, aby som ho navštívila, čas stretnutia neupresnil, preto som sa, prirodzene, domnievala, že ma prijme, keď sa mi to bude hodiť. Keby ste boli taký láskavý...“ Ako kráľovná rozkazujúca svojmu poddanému mu pokynula, aby vstal.

Práve keď sa mladík začínal dvíhať, celý efekt pokazil tichý smiech odkiaľsi sprava. Vo dverách, ktoré zrejme viedli do vnútornej kancelárie, stál starší muž, pravdepodobne krátko po štyridsiatke.

Dokelu! Nepochybne je to pán Bevin a ona sa tu snaží vyhrať nad jeho asistentom v akejsi súťaži v nadutosti. To určite nebude dobré. Pán Bevin sa však na ňu usmial a kývol jej hlavou.

„Poďte do mojej kancelárie, slečna Proctorová. Obávam sa, že mi budete musieť toto nedorozumenie odpustiť. Na naše

dnešné stretnutie som podľa všetkého úplne zabudol a neinformoval som preto svojho asistenta. Jeho kultivovaný tón nebol urážlivý, ale upokojujúci. Dozaista vďaka širokému úsmevu, ktorý mu naďalej tancoval na tvári.

Adelaide so vztyčenou hlavou, ktorá mu však stále siahala len pod bradu, preplávala okolo neho a sadla si do koženého kresla. Pán Bevin zavrel dvere, obišiel stôl a usadil sa zaň.

„Pánovi Lyonsovi musíte prepáčiť. Je to trochu horenos, ale jeho otec je môj priateľ a požiadal ma, aby som ho prijal.“

Škrobenosť ju sčasti opustila. „Nemala som mu dovoliť, aby ma vyprovokoval. Ospravedlňujem sa za svoje neslušné správanie aj za to, že som vám sem vtrhla.“

Keď sa oprel dozadu a preniesol váhu na jeden lakeť, jeho kreslo zavrzgalo. „Podľa mňa ste ho zvládli výborne. Človek si musí vedieť zastať svoje a nesmie dovoliť, aby ho ostatní zastrašovali... obzvlášť v našich končinách. Texas je plný darebákov, ktorí vás doslova prevalcujú, ak dostanú čo i len náznak šance. Ale teraz k veci... Povedzte mi o tom pozvaní, ktoré mi tak nezdvorilo vyfučalo z hlavy.“

Adelaide cítila, ako sa jej zapalujú líca. „Nuž... bola to skôr všeobecná výzva než pozvanie adresované priamo mne. Narazila som na inzerát v novinách a chcela by som sa uchádzať o miesto guvernanky.“

„Šikovne vyhybavé, no úprimné. Obdivuhodná kombinácia.“

Advokátovo správanie ju upokojilo, a ak mala byť úprimná, jeho otcovský úsmev v spojení s postriebrenými spánkami jej pripomínal jej otca. Iste, ocko by nebol oblečený v elegantnom čiernom redingote a veste, ale v súkne a texaskách, no aj tak to bol príjemný pocit.

„Ste na túto pozíciu kvalifikovaná, slečna Proctorová?“

„Áno, pán Bevin.“ Vytiahla z tašky svoje podklady a posunula mu ich po stole, aby si ich mohol pozrieť. „V roku

tisícosemstoosemdesiat som ukončila štúdium v Bostonskom učiteľskom ústave a posledné dva roky som vyučovala v Ciscu, tu v Texase.“

Kabelku stískala tak tuho, že sa jej mosadzné zatváranie zarávalo do brušiek prstov. Kým pán Bevin dočítal jej odporúčacie listy, nezostal v nich takmer žiaden cit.

„Vaši kolegovia i členovia školskej rady o vás hovoria s veľkým uznaním z ľudského aj profesionálneho hľadiska.“ Odložil papiere a zadíval sa na ňu ponad stôl. „Zdá sa, že chcete, aby ste zostali. Prečo ste odišli, ak sa smiem spýtať?“

„Myslela som si, že sa budem vydávať.“

Len čo jej tie slová vyleteli z úst, túžila ich vziať späť. Kým si čítal jej listy a ona čakala, napätie jej muselo otriasť mozgom. Každý inteligentný človek by skrátka uviedol „osobné dôvody“ a ďalej by nepokračoval. Prečo nemohla dve sekundy porozmýšľať o vhodnej odpovedi, ale radšej zo seba vychrlila prvé, čo jej zišlo na um?

„Chápem správne, že to nevyšlo?“ V jeho tóne sa ozývala mierna zvedavosť, no chýbala v ňom ľútosť, za čo bola Adelaide vďačná.

„Zdá sa, že Boh má so mnou iné plány,“ odpovedala a pritom dúfala, že jej rozochvený hlas nepôsobí vystrašene, ale nedočkavo.

„Á. Takže ste veriaci. Pán Westcott veriace dámy uprednostňuje. To bude hrať vo váš prospech.“ Oprel sa dlaniami o dosku stola a zdvihol sa na nohy. „Ako spôsobilé som vyhodnotil ešte ďalšie dve uchádzačky, no pán Westcott trvá na tom, že záverečné pohovory povedie on sám – po tom, čo uvidí, ako každá z vás komunikuje s dieťaťom. Odchádzame vlakom zajtra ráno o ôsmej. Ak máte záujem, kúpim vám lístok.“

Ponúkol jej ruku a pomohol jej vstať. Po období, keď mala problém s trpezlivosťou, pretože Boh odmietal napredovať tak

rýchlo, ako očakávala, sa jej teraz z bleskového tempa, ktoré nasadil, trochu krútila hlava.

„Budem potrebovať lístok aj pre Sábu,“ odpovedala, zatiaľ čo sa stále snažila urovnať si všetko v hlave.

Pán Bevin nesúhlasne nadvihol obočie. „Nehovorte mi, že máte dieťa, slečna Proctorová.“

Adelaide sa omráčene snažila pochopiť jeho otázku. „Dieťa? To nie. Mám koňa.“

Pán Bevin sa chvíľu tváril ohúrene a potom sa rozrehotal, až sa steny otriasali. „Vraj koňa. Ha! Nuž, slečna Proctorová, radil by som vám, aby ste ho predali alebo ho niekde ustajnali, až kým sa pán Westcott nerozhodne. On...“

„Cestovné zaplatím.“ Z tašky vyhrabala potrebné peniaze. „Sába pôjde so mnou.“

Natrčila mu mince a sledovala, ako zareaguje. Pán Bevin naklonil hlavu nabok, chvíľu ju pozoroval a napokon si peniaze vzal.

„Tak dobre. Postarám sa o to.“ Prešiel okolo nej a položil ruku na kľučku. „Vlakom sa dostaneme len na polcestu. Potom sa budeme pár dní presúvať po ceste. Ďalšie zviera by sa nám mohlo zísť.“

„Ďakujem, pán Bevin.“

Právnik otvoril dvere a ona vyšla do vonkajšej kancelárie, kde sa prvýkrát po niekoľkých minútach poriadne nadýchla.

„Ó, slečna Proctorová? Ešte jedna vec.“

Adelaide sa k nemu otočila. „Áno?“

„Ak vás pán Westcott prijme, buďte pripravená na veľkú výzvu.“

Možno je jeho dcéra čertica, ktorá guvernanky zastrašuje tým, že im dáva do postele hady a jašterice. Nuž, Adelaide takisto vyrastala na ranči. Aj ona si neraz vystrelila z pomocníkov alebo z kuchárky, ktorej jej otec platil navyše, aby sa mu starala o jeho malé dievčatko.

„Myslím, že pár žartíkov zvládnem,“ odvetila seabavedome.

„Žartíkmi sa trápiť nemusíte. Ide o komunikáciu.“

Adelaide čakala, či jej povie viac.

„Malá má sotva päť rokov a ešte nevie písať.“

„Nerozumiem, prečo by to mal byť problém. Učila som veľa žiakov...“ Keď začal krútiť hlavou, stíchla.

„Dcéрка pána Westcotta je nemá, slečna Proctorová.“